

J A M U
J A M U

Divadelní fakulta

Kdo seje vítr, tak se z lesa ozývá aneb Bubli-fuk

Vojtěch Balcar

2. místo
Havlovské aktovky
Soutěž o nejlepší původní krátkou divadelní hru
podle hry Václava Havla
2021

Divadelní fakulta JAMU ve spolupráci
s The Václav Havel Library Foundation v New Yorku

POSTAVY:

Jiřina

Bedřich, Jiřinin novomanžel

Věra, Jiřinina matka

Zbyněk, Věřin manžel a Jiřinin otec

(Byt Věry a Zbyňka, vybavený postarším nábytkem. Vidíme z něho tři místnosti: obývací pokoj, kuchyni a koupelnu, na forbině před obývacím pokojem je naznačena chodba bytového domu)

PRASKLÁ BUBLINA

Obývací pokoj

(Bedřich a Zbyněk stojí naproti sobě nad konferenčním stolem, na kterém stojí velká otevřená krabice, svatební dar od rodičů nevěsty novomanželům. Manželky nervózně stojí za svými muži)

Zbyněk: Co to má znamenat?

Věra: Prosím tě, Zbyněčku, uklidni se. Radši se posad'.

Bedřich: Co bych měl vysvětlovat já! Jak mi to za těchhle okolností vůbec můžete s klidným svědomím dát!

Zbyněk: Úplně s klidným! Když s tím zacházíte takhle, nemůžete se divit, že vám dáváme rozbitý servis!

Jiřina: Ale, tati, se určitě půjde slepit! Vid', Bedřichu...

Zbyněk: Měl být v naší rodině už třetí generaci! A pak nějaký neomarxista zakomplexovanej rozfláká tohle naše krásný nádobí!

Bedřich: Myslel jste snad naše nádobí!

Zbyněk: Vaše?

Věra: Jistě, že jejich, Zbyněčku...

Jiřina: Ale zase jsme ho vlastně ještě nedostali, Bedřichu. Takže je vlastně ještě jejich...

Bedřich: Když říkám naše, nemyslím tím jako naše, ale naše jako naše!

Zbyněk: Věro, kde máme tu pušku po tátovi!

Věra: Ty ses úplně zbláznil!

Jiřina: Tatínku! Nechte toho!

Bedřich: Já ti to říkal, Jiřino! Tvůj táta je zmagorelej estébák!

Zbyněk: *(Namíří pušku proti Bedřichovi, Věra a Jiřina se ho snaží zastavit)* Já ti dám estébák!

(Výjev se zastaví ve štronzu, postavy se postupně se svou replikou otáčí hlavou do diváků)

Bedřich: Agresivní tyran!

Zbyněk: Anarchistickéj mlíčňák!

Jiřina: Jak to skončí!

Věra: Ale mohlo to být poklidné odpoledne...

(Všichni opouštějí obraz a vychází civilně k divákům)

Věra: Přesněji řečeno mělo to být poklidné odpoledne...

Jiřina: Novomanželé na návštěvě u rodičů nevěsty...

Bedřich: Popovídat si o malých událostech v životě, popíjet kávu, u toho ujídat domácí buchtu se šlehačkou...

Zbyněk: ...a nakonec chtěli rodiče předat dceři a jejímu novému manželovi vzácný svatební dar, který se rozhodli pro jistotu nebrat na hostinu.

Věra: Jak krásný, idylický obraz.

Zbyněk: Přímo do rodinného fotoalba.

Bedřich: Jenže to se nestalo.

Jiřina: Jak to dopadlo, jste mohli už asi vidět. A já vám teď řeknu, jak se to tam dostalo.

(Scéna se vrací do podoby na začátku příběhu. Zbyněk a Věra odchází ze scény, Bedřich a Jiřina přecházejí v kabátech stranou. Zvuk roztržení nádobí)

JIŘININA BUBLINA

(Jiřinina bublina je část, která připomíná americké sitcomy 50. let s idylickou rodinkou žijící ideálně na poklidném předměstí. Odpovídá tomu i interpretace postav: veselá Jiřina, manžel Bedřich skvěle si rozumějící s jejími rodiči, starostlivá maminka Věra a přátelský tatínek Zbyněk. Vše je úžasné a zalité optimismem. Jakoby to někdo vystříhl z reklamy na šťastnou rodinku. A aby toho nebylo málo, jako bonus tu zní nahrávky reakcí publika)

Chodba

(Jiřina a Bedřich rázně přicházejí před byt jejich rodičů jako perfektní novomanželský pár)

Potlesk

Bedřich: Tak je to tady.

Smích

Jiřina: Prosím tě, ty taky naděláš. Však je to jen další návštěva.

Bedřich: Ale teď už je to u tchána a tchýně úředně potvrzených. Se všemi podpisy, razítky a náležitostmi.

Jiřina: Neboj se, drahý, bude to všechno v pořádku. Vždyť víš, že tě mají rádi. Maminka je ráda, že k sobě konečně našla dalšího milovníka literatury!

Bedřich: Opravdu? A co táta?

Jiřina: Však vy si k sobě už cestu najdete.

Bedřich: Hlavní je, že jsi ty konečně moje manželka! (*Políbí ji*)

Romantické povzdechnutí

Jiřina: Prosím tě... (*Zazvoní na zvonek*)

(Vchází Zbyněk s přátelským úsměvem na tváři, otevírá dveře z obývacího pokoje na chodbu)

Potlesk

Zbyněk: Jiřinko!

Jiřina: Tatínku! (*Objetí*)

Zbyněk: Zeti! (*Podává mu ruku*)

Bedřich: Dobré odpoledne.

Zbyněk: Pojdte dál, přece nebudete stát na chodbě... Prosím. Koukám, že jste si svatební noc užili...

Jiřina: Tati...

Smích

Obývací pokoj

Zbyněk: Posad'te se tady. Dáte si čaj, kávu? Nebo radši něco ostřejšího?

Bedřich: Děkujeme, ale po včerejšku asi radši zůstaneme u kávy.

Smích

Bedřich: Že, Jiřino?

Jiřina: Káva bude ideální!

Zbyněk: (*Volá*) Věrko!

Věra: (*Volá z koupelny*) Hned jsem u vás!

Zbyněk: (*Posadí se*) Hned to bude. Věrka se šla zrovna trochu upravit do koupelny.

Jiřina: Úplně v pořádku. Vid', Bedřichu?

Bedřich: Ovšem... A jak se vám líbila svatba?

Zbyněk: Krásná byla. Věrka si včera pobřečela, když vás tam viděla. To víte, rodiče to těžce nesou, když jim dcera odchází z domu. A proto ostatně jsme vás taky pozvali... (*Vstane a jde ke koupelně, pak se zastaví, uvědomí si, že je v ní Věra, otočí se zpátky. Omlouvá se s přátelským úsměvem*) Musíte si ale ještě chvíli počkat.

Smích

Zbyněk: (Volá) Věrko!

Smích

Věra: (Volá z koupelny) Už běžím!

Zbyněk: To víte, ženy.

Smích

(Z koupelny vychází perfektně upravená Věra, Bedřich vstává, chvíli po něm i Jiřina)

Potlesk

Věra: Vy už jste tady! Vítejte!

Jiřina: Ahoj, mami! (*Objímá ji*)

Bedřich: Dobré odpoledne, paní Novotná.

Věra: Dobrý den, Bedřichu. Omlouvám se, že jsme museli včera odejít tak brzy.

Zbyněk: Ale, Věrko, co to říkáš, tak brzy jsme neodešli.

Věra: Ale ano, Zbyněčku. To ta moje hlava. Když mě začne bolet...

Bedřich: Nic se neděje. Jsme rádi, že jste tam byli s námi tak dlouho.

Jiřina: Vždyť Bedřichovi rodiče odešli chvíli po vás.

Zbyněk: Ale neviděl jsem tam rodiče vašeho otce? Jak to, že nepřišli vnukovi na svatbu?

Věra: Zbyněčku... Vždyť víš, že pan továrník Vacek už dávno umřel.

Bedřich: A babička krátce po něm.

Jiřina: To je mi ale pěkné téma.

Smích

Bedřich: Jestli mě teď na chvíli omluvíte, potřeboval bych si odskočit.

Věra: Jistě. Víte, kde je koupelna, že?

Bedřich: Samozřejmě, děkuji. (*Odchází od koupelny*)

Věra: (*S povzdechem*) Zbyněčku...

Smích

Zbyněk: Řekl jsem snad něco?

Smích

Jiřina: Víte co? Já půjdu uvařit tu kávu. Dáte si taky?

Věra: Ale prosím tě, Jiřinko, sed', já to zařídím.

Jiřina: Přece mi doma nebudeš vařit kafe.

Zbyněk: Teď už jsi tady ale spíš na návštěvě než doma.

Věra: Zbyněčku...

Smích

Zbyněk: Co?

Smích

Věra: Jiřinko, tak mi pomůžeš alespoň nachystat buchtu.

Jiřina: Ty jsi napekla? Klidně jsme mohli donést ještě nějakou výslužku z hostiny...

Zbyněk: No jo, Věrka. Už když jsem ráno vstával, tak to tady vonělo!

Věra: Přivstala jsem si, to je pravda. Tak pojď, Jiřinko, ať tatínek nečeká. *(Odchází do kuchyně)*

Jiřina: *(Podívá se na Zbyňka, usměje se a odchází za Věrou)* Už jdu!

(Zbyněk se uvelebí v křesle v obývacím pokoji, Jiřina a Věra přechází do kuchyně)

Kuchyně

Věra: *(Vytahuje plech s buchtou a porcuje ji. Zatím promlouvá s Jiřinou spikleneckým tónem)* Jiřinko, musím ti něco říct...

Jiřina: *(Bere konvici, nalévá do ní vodu)* Ano?

Věra: Chtěla jsem ti to říct už dřív, ale... Nějak k tomu nebyla příležitost.

Jiřina: *(Dává vařit vodu)* Co se děje?

Věra: Jde o tátu. Víš, jaký je...

(Jiřina pokračuje v přípravě kávy. Zatím se do obývacího pokoje vrací za Zbyňkem Bedřich. Jiřina sleduje přátelský rozhovor v popředí. Její pozornost se střídá mezi Věrou a Zbyňkem s Bedřichem, z jejichž rozhovoru ovšem slyší jen části, za to jejich fyzickou akci sleduje velmi pozorně, proto ji taky vidíme v civilním tempu. Její konverzaci s Věrou zase ale nevěnuje takovou soustředěnost, proto se Věra výrazně zpomalí a jen při útržcích z hovoru se vrací krátce do původní rychlosti.)

Jiřina: Jestli jde o to, jestli nemá problém s Bedřichem, tak toho bych se nebála. Pamatuješ, jak spolu tehdy byli v té Praze? Bedřich říkal, že nečekal, že to bude až tak milé.

Věra: Musím tady vyvětrat, roztáhnu závěsy, aby se sem dostalo ranní světlo.

Jiřina: *(Otočí se na Věru)* Cože?

Smích

Bedřich: *(Prohlíží si knihovnu, Jiřina se na ně otáčí)* Koukám, že tu máte Senecu, Kanta, Dostojevského...

Zbyněk: Zločin a trest byl vždycky moje oblíbená kniha!

Bedřich: Opravdu? *(Bedřich a Zbyněk zaujatě sedají k sobě)*

(Jiřina pokračuje ve vaření kávy, zatímco sleduje, jak se její manžel a otec baví, přesnému obsahu rozhovoru z dálky nerozumí, proto slyšíme jen tlumené, mumlavé povídání z obývacího pokoje, je slyšet vřelý smích. Tento výjev po chvíli přerušuje Věra)

- Věra:** Vidiš, jak se chová k Bedřichovi?
- Jiřina:** Jsem až překvapená, jak si rozumí...
- Zbyněk:** Člověk by měl být přece odpovědný za své jednání...
- Bedřich:** *(Nadšeně)* Úplně s vámi souhlasím!
- Jiřina:** Nevěděla jsem, že táta taky tolik čte.
- Věra:** Když tu krabici našel, mělas vidět, jakou měl radost.
- Jiřina:** To bych do něj neřekla. Už dlouho jsem ho neviděla zajímat se o literaturu.

(Zbyněk a Bedřich v popředí zase pokračují ve svém ztišeném rozhovoru, Jiřina chystá nádobí na táč. Věra pokračuje ve své činnosti. Z nejasného rozhovoru po chvíli slyšíme konečně zase jasná Bedřichova slova)

- Bedřich:** *(Žoviálně)* Rodina je rodina!
- Zbyněk:** To je dobře, že to tak taky vnímáte.
- Bedřich:** *(Ve smyslu: „Jste teď jedna velká rodina“)* Ostatně moje rodina je teď už taky Jiřina.
- Jiřina:** *(Jiřina nalévá kávu do konvice)* Musím říct, že jsem se trochu bála, jak spolu tihle dva budou vycházet. Ale jsem tak ráda, že jsem se spletla!

(Jiřina odnáší táč s konvicí a šálky do obývacího pokoje. Věra zůstává v kuchyni. Přátelský obraz v obývacím pokoji mezi Bedřichem a Zbyněkem se dostává do popředí pozornosti)

Obývací pokoj

- Jiřina:** Tak co vy dva tady vymýšlíte? *(Pokládá táč na stůl)*
- Zbyněk:** *(Přátelsky)* Zrovna jsem tady něco Bedřichovi vysvětloval.
- Jiřina:** Něco jsem z kuchyně zaslechla.
- Bedřich:** *(Úlevně)* Tak ti ani nic nemusíme vysvětlovat. *(Smějí se)*
- Smích*
- Jiřina:** Oba jste chtěli kávu? *(Rozlévá ji do hrnečků)*
- Zbyněk:** Já zatím ještě ne. Musím pro něco dojít. Naleju si až později. Ale děkuji. Počkejte tady... *(Odchází do koupelny)*
- Jiřina:** Tak co táta? *(Podává Bedřichovi kávu)*
- Bedřich:** Tvůj otec je *(nadšením nenachází slov)*... Však ho sama znáš!
- Smích*
- Jiřina:** Já vím. Vždyť on byl takový vždycky.
- Bedřich:** Opravdu? Já měl dojem, že tvoje máma včera říkala, že se změnil...

Jiřina: Pamatuju si ho už od dětství jako nejlepšího člověka, jakého znám!

Bedřich: Tak to ti pěkně děkuju...

Smích

Jiřina: Ale prosím tě, víš, jak to myslím.

Bedřich: Tak to nechápu, o čem to včera tvoje máma mluvila.

Jiřina: Snad o někom jiném. Vždyť jsme se včera brali, Bedřichu. Já mám včerejšek taky v jedné velké mlze.

Bedřich: Přesto bych řekl...

Jiřina: Ty mě máš teda vážně rád, když si ze včerejška pamatuješ spíš tohle.

Smích

Bedřich: Ale Jiřinko... *(Obejme ji)*

Romantické povzdechnutí

(Vrací se Zbyněk s krásně zabalenou, velkou krabicí, kterou položí na stůl)

Zbyněk: *(Žoviálně)* Bedřichu, řekněte mi, kouříte?

Bedřich: Já? Ne. Už jsem vám to někdy přece říkal.

Zbyněk: Já také nekouřím. *(Nadšeně mu potřese rukou)*

Smích

Bedřich: Říkal jste mi to.

Zbyněk: *(Spokojeně)* U nás v domě se nekouří, tak jsem rád, že si v tomhle budeme rozumět!

Bedřich: *(Přítakává)* Vždyť já vím. Bavili jsme se o tom, už když jsem tady byl poprvé.

Jiřina: A tohle je ten slavný dar?

Zbyněk: Ano! Budete už třetí generace v naší rodině, které bude sloužit. Nechal si ho na zakázku vyrobit už kdysi dávno můj otec, od kterého jsme ho dostali my, a teď ho dostanete od nás zase vy.

Bedřich: *(Fascinovaně)* To je neuvěřitelné!

Jiřina: A co to vlastně je?

Zbyněk: Ale... Nechte se překvapit. Však už ho za chvíli budete moct otevřít. Kde je Věrka?

Jiřina: Asi pořád v kuchyni.

Zbyněk: *(Odchází do kuchyně)* Věrko! Věrko!

Bedřich: *(Dívá se za ním, když zmizí v kuchyni, nedočkavě se vrhá k dárku)* Musíme ho otevřít!

Smích

Jiřina: Ale Bedřichu... Copak chvíli nepočkáš?

Bedřich: Prosím tě! Co to asi bude?

Jiřina: Nech to být. Ještě to rozbiješ.

Bedřich: A tebe to nezajímá?

Jiřina: Dokážu přece chvíli počkat...

Bedřich: *(Otevírá krabici)* To je nádobí!

Jiřina: Bedřichu, tak teď už to víš, zase to schovej.

Bedřich: Podívej se na to!

Jiřina: Bedřichu...

(Z kuchyně vchází Zbyněk a Věra, ta v ruce nese talíř s buchtou. Oba se překvapeně zastaví ve dveřích)

Zbyněk: Bedřichu!

Šok

Bedřich: *(Snaží se zakrýt krabici)* A sakra...

Smích

Věra: Co se děje?

Zbyněk: *(Zklamaně)* To jste nemohli chvíli počkat. *(Přichází ke krabici)*

Věra: Vy jste otevřeli už ten dárek?

Jiřina: Já mu říkala, ať to nedělá...

Smích

(Střih nálady. Zatímco doted' byla nálada velmi lehká, přátelská a na veškeré přešlapy se pohlíželo s něžným pochopením, nyní se vztah Bedřicha a Zbyňka prudce vyhrocuje. Nahrávka smíchu se zasekla a hraje v zdeformované, nekonečné smyčce až do konce scény. Jiřina nechápavě stojí opodál)

Zbyněk: *(Vytahuje z krabice střepy)* Co to má znamenat?

Věra: Prosím tě, Zbyněčku, uklidni se.

Bedřich: Co bych měl vysvětlovat já! Jak mi to za těchhle okolností vůbec může s klidným svědomím dát!

Zbyněk: Úplně s klidným! Když se chováte takhle, nemůžete se divit, že dostanete rozbitý servis!

Jiřina: Ale, tati, to určitě půjde slepit!

Zbyněk: Měl být v naší rodině už třetí generaci! A pak nějaký neomarxista zakomplexovanej rozfláká tohle naše krásný nádobí!

Bedřich: Myslel jste snad naše nádobí!

Zbyněk: Vaše?
Bedřich: Když říkám naše, myslím tím naše jako naše!
Zbyněk: Věro, kde máme tu pušku po tátovi!
Věra: Ty jses úplně zbláznil!
Jiřina: Tatínku! Nechte toho!
Bedřich: Já ti to říkal, Jiřino! Tvůj táta je zmagorelej estébák!
Zbyněk: *(Namíří pušku proti Bedřichovi, Věra a Jiřina se ho snaží zastavit)* Já ti dám estébák!

PRVNÍ PRASKLÁ BUBLINA

(Výjev se zastaví ve štronzu, postavy se postupně se svou replikou otáčí hlavou do diváků)

Bedřich: Ignorantská svině!
Zbyněk: Zakomplexovanej dobroser!
Věra: Hlavně je dostat od sebe!
Jiřina: Jak se to mohlo stát?
(Všichni opouštějí obraz a vychází civilně k divákům)
Jiřina: Jiřina to vůbec nechápe. Vždyť všechno vypadalo tak slibně.
Zbyněk: Ale to by nesměl Bedřich rozbít to nádobí.
Věra: Jen kdyby nebyl tak zvědavý.
Bedřich: Ale třeba to všechno bylo úplně jinak.
Věra: Třeba se skutečně odehrála ta poklidná scéna...
Jiřina: ...s kávou, buchtou a šlehačkou navrch.
Bedřich: A vše bylo zalité sluncem.
Zbyněk: Ale kdepak. To snad nikdo z vás ani nečekal, ne? Víte, Jiřina si to pamatuje trošku zkresleně. Já vám teď řeknu, jak se to stalo doopravdy.

(Scéna se vrací do podoby na začátku příběhu. Zbyněk a Věra odchází ze scény, Bedřich a Jiřina přecházejí v kabátech stranou. Zvuk roztříštění nádobí)

ZBYŇKOVA BUBLINA

(Zbyňkova bublina je část, která připomíná mechanický betlém. Všechno je striktně organizované, systematické, všechno má přesný, až pedantský řád. Pohyby jsou mírně loutkové. Pohyb postav jakoby byl pouze po jasných horizontálních a vertikálních. Zvuk rychle tikajícího metronomu. Věra i Jiřina podporují Zbyňkovu mechaničnost a případně se snaží vše vrátit do původních kolejí. Do celé situace nezapadá jen Bedřich, který v ní působí jako slon v porcelánu)

Obývací pokoj

(Zbyněk sedící v křesle poklepává nohou do rytmu tikajícího metronomu. Prudce vstává, perfekcionisticky rovná věci na stole. Když je s tím spokojen, rozhlédne se po pokoji a začne se nervózně procházet sem a tam v rytmu tikajícího metronomu)

Zbyněk: *(Zastaví se, volá) Věro? (Čeká, nikdo neodpovídá) Věro? (Nervózně přešlapuje po místnosti, nikdo pořád neodpovídá. Zbyněk vzteky trochu vy- padává z přesného pohybu) Věro!*

(Zvonek u dveří. Zbyněk se vrací do původního stavu a jde v rytmu tikajícího metronomu otevřít dveře. Na forbiu přicházejí Jiřina a Bedřich, ten má doznívající kocovinu, proto se občas chytne za bolavou hlavu)

Zbyněk: Jiřino!

Jiřina: Otče! *(Objetí, v rytmu tikajícího metronomu ji Zbyněk poklepá po zádech)*

Zbyněk: *(Nahlas) Zeti! (Potřeše Bedřichovi rukou – samozřejmě v rytmu tikajícího metronomu)*

Bedřich: Dobrý odpoledne.

Zbyněk: Pojdte dál, přece nebudete stát na chodbě... Prosím. *(Na Bedřichovu bolavou hlavu) Koukám, že jste si svatební noc užili...*

Jiřina: Bedřich to trochu včera přehnal. Že ano, Bedřichu?

Bedřich: *(Něco zabrblá)*

(Jiřina a Bedřich vcházejí do bytu)

Zbyněk: *Posadte se tady. (Pomůže Jiřině z kabátu a pověsí ho na věšák, Jiřina se posadí do křesla. Bedřich zatím hodí svůj kabát na pohovku a hulvátsky se na ni rozvalí, nohy přes opěradlo. Zbyněk si toho všimne, zkoprní.) Bedřichu, prosím, posad se radši sem. (Ukáže mu na druhé křeslo, Bedřich se otráveně, pomalu zvedne a rozvalí se na křeslo, zase nohy přes opěradlo. Zbyněk mu je shodí na zem) Dáte si čaj, kávu? (S opovržením a mírným útokem na Bedřicha) Nebo radši něco ostřejšího?*

Bedřich: *(Protiútok) Co tím chcete jako říct!*

Jiřina: *(Skočí Bedřichovi do řeči, snaží se uklidnit situaci) Káva bude ideální!*

(Bedřich nasupeně zkříží ruce na prsou a dá si nohy na konferenční stůl)

Zbyněk: *(Volá) Věrko!*

Věra: *(Volá z koupelny) Hned jsem u vás!*

Zbyněk: Hned to bude. *(Shodí Bedřichovy nohy ze stolku) Věrka se šla zrovna trochu upravit do koupelny.*

Jiřina: Však úplně v pořádku. Vidí, Bedřichu?

Bedřich: *(Uraženě) Jasně...*

- Jiřina:** A jak se vám líbila svatba?
- Zbyněk:** *(Vlídne k Jiřině)* Krásná byla. Věrka si včera pobřečela, když vás tam viděla. To víte, rodiče to těžce nesou, když jim dcera odchází z domu. A proto jsme vás ostatně taky pozvali... *(Vstává a směřuje ke koupelně)* Nechtěli jsme brát náš hlavní dar na hostinu, *(útočí na Bedřicha)* aby ho nějaký opilec nerozbil. *(Zkoprní, uvědomí si, že v koupelně je Věra, evidentně ho to uvede do neklidu, protože to nejde tak, jak si představoval. Otočí se zpátky. Řekne proto trochu didakticky)* Musíte si ale ještě chvilku počkat. *(Přísně volá)* Věrko!
- Věra:** *(Volá z koupelny)* Už běžím!
- Zbyněk:** To víte, ženy. *(Posadí se na pohovku)*
- (Z koupelny vychází pěkně upravená Věra se zástěrou – jak jinak, než v rytmu tikajícího metronomu. Jiřina vstává, Bedřich sedí rozvalený v křesle, zase si dá nohy na stůl)*
- Věra:** Vy už jste tady! Vítejte!
- Jiřina:** Ahoj, matko! *(Objímá ji, Věra ji poklepe rukou na zádech v rytmu tikajícího metronomu)*
- Bedřich:** Dobré odpoledne.
- Věra:** *(Přicupitá k Bedřichovi, sundá mu mechanicky nohy ze stolu)* Dobrý den, Bedřichu. *(Vytáhne ze zástěry bílý kapesník a vyleští stůl v místě, kde byly nohy. Poté mluví směrem k Jiřině)* Omlouvám se, že jsme museli včera odejít tak brzy.
- Zbyněk:** Ale, Věrko, *(poklepe na prázdné místo na pohovce vedle sebe)* co to říkáš, tak brzy jsme neodešli.
- Věra:** *(Uklidí kapesník a posadí se vedle Zbyňka)* Ale ano, Zbyněčku. To ta moje hlava. Když mě začne bolet...
- Bedřich:** *(Žoviálně)* Nic se neděje. Ani jsem si nevšimnul, že jste odešli.
- Jiřina:** *(Hodí vytýkavý pohled na Bedřicha, pak se laskavě otočí zpátky na Věru)* Bedřichovi rodiče odešli chvíli po vás.
- Zbyněk:** Víte, co mě ale zarazilo? Čekal jsem, že se tam uvidím s rodiči vašeho otce... *(Bedřich ho sleduje s opovržením)*
- Věra:** Vždyť víš, že pan továrník Vacek už dávno umřel.
- Zbyněk:** Továrník Vacek a jeho slavná porcelánka, která proslula vysokou kvalitou, precizními výrobními postupy a unikátním designem...
- Věra:** To je pravda!
- Zbyněk:** A to nádobí vydrží! Že ano, Věrko? My ho máme už po mém otci! *(Podívá se na Bedřicha s odsouzením)* Dneska by to už nikdo tak nevyrobil.
- Bedřich:** Oběsil se.
- Zbyněk:** Cože?
- Bedřich:** Oběsil se... Když mu ve čtyřicátým osmým zabavili továrnu. *(Zbyněk a*

Bedřich se na sebe výhružně dívají. Pauza)

- Jiřina:** To je mi ale pěkné téma.
- Bedřich:** *(S vítězným opovržením)* Jestli mě teď na chvíli omluvíte, potřeboval bych si odskočit.
- Věra:** Jistě. Víte, kde je koupelna, že?
- Bedřich:** Samozřejmě, děkuji. *(Odchází od koupelny – mimo rytmus tikajícího metronomu)*
- Jiřina:** Víte co? Já půjdu uvařit tu kávu. Dáte si taky?
- Věra:** Ale prosím tě, Jiřinko, sed', já to zařídím.
- Jiřina:** Přece mi doma nebudeš vařit kávu.
- Věra:** Jiřinko, tak mi pomůžeš alespoň nachystat buchtu.
- Zbyněk:** Už když jsem ráno vstával, tak to tady vonělo!
- Věra:** Přivstala jsem si, to je pravda. Tak pojď, Jiřinko, ať tatínek nečeká. *(Odchází do kuchyně v rytmu tikajícího metronomu)*
- Jiřina:** *(Podívá se na Zbyňka, usměje se a odchází za Věrou v rytmu tikajícího metronomu)* Už jdu!

(Jiřina a Věra přechází do kuchyně. Zbyněk se uvelebí v křesle v obývacím pokoji, poklepává nohou do rytmu tikajícího metronomu. Po chvíli vstane a zase perfekcionisticky přerovnává věci. Bere Bedřichův kabát a s naštvaným povzdechem ho odnese na věšák. Tam vše zase porovnává. Po chvíli je vyrušen návratem Bedřicha)

- Bedřich:** *(Buransky se začne přehrabovat v knihovně)* Koukám, že tu máte Senecu, Kanta, Dostojevského...
- Zbyněk:** *(Dojde rázně k němu, vyrve mu z ruky knihu a rozhořčeně ji vrátí do knihovny. Rozházené knihy v policích vrátí přesně do původního stavu)* Zločin a trest byl vždycky moje oblíbená kniha!
- Bedřich:** *(S úplným nezájmem se svalí do křesla)* Opravdu?
- Zbyněk:** *(Pohoršený Bedřichem)* Četl jste ho?
- Bedřich:** *(Machruje)* Jasně! To je to... Jak tam nějaký ten chlápek spáchá nějaký ten zločin a pak přichází trest...
- Zbyněk:** *(Povzdechne si)* Prosím vás, Bedřichu. To vám není ani trochu trapné takhle odbýt jednu z nejzásadnějších evropských knih?
- Bedřich:** No co... Stejně je to jen starý a dlouhý...
- Zbyněk:** Přeci sledujeme muže, u kterého je otázka, jestli skutečně spáchal zločin, nad kterým visí jako trest jakési smrtící kyvadlo...
- Bedřich:** *(Vidlácky začne vysvětlovat něco, čemu nerozumíme)* Vy vůbec nevíte, o čem to je.
- Zbyněk:** *(Důrazně)* Nepřerušujte mě!
- Bedřich:** *(Trvá si na svém)* Když se to jmenuje Zločin a trest, tak tam asi musí bejt

nějakej zločin a trest, ne?

- Zbyněk:** *(Snaží se ho poučit)* Konec to ale přeci celé relativizuje.
- Bedřich:** Takže z toho dedukuju, abych tak řek, že po tom spáchaném zločinu přichází nutný trest.
- Zbyněk:** A vám to kyvadlo nepřijde ani trochu za hranou?
- Bedřich:** *(Vůbec nechápe, o čem mluví)* Jaký kyvadlo!
- Zbyněk:** *(Jako s malým dítětem)* Ostatně, já jsem zapomněl, že vy jste ten mladý revolucionář. Vy si myslíte, že všemu rozumíte. I trestům! Ale je vám úplně jedno, jestli člověk spáchal zločin, nebo ne! Podívejte se, jak se ke mně chováte. Člověk by měl být přece odpovědný za své jednání...
- Bedřich:** Úplně s vámi souhlasím!
- Zbyněk:** Tak proč se se mnou musíte pořád přít?
- Bedřich:** *(Neví, jak odpovědět, rozhlíží se kolem sebe)* Protože... Protože... *(Všimne si pušky, dostane nápad)* Protože váš fotr...
- Zbyněk:** Co do toho taháte mého otce! Byl to skvělý muž! *(Bere do ruky pušku a staví se do pozice lovce)* A skvělý lovec...
- Bedřich:** *(Snaží se vypadat, že ví, o čem mluví)* Tak v tomhle se asi trefil do černého, že?
- Zbyněk:** *(Soucitně)* Kam tím směřujete? *(Odkládá pušku)*
- Bedřich:** *(Tápe... Všimne si obrazu, snaží se stočit řeč jinam)* Není tohle náhodou Kosárek? Je tady krajina a chalupa!
- Zbyněk:** *(Pedagogicky)* To má být útok proti mé osobě? Čeho tím chcete docílit?
- Bedřich:** *(Z ničeho nic proti němu hrubě vystartuje)* Do mojí rodiny se nikdo strefovat nebude... Rodina je rodina!
- Zbyněk:** *(Ustupuje, snaží se ho uklidnit)* To je dobře, že to tak taky vnímáte.
- Bedřich:** *(Vyhrožuje)* Ostatně moje rodina je teď už taky Jiřina.
- Zbyněk:** *(Zapadne do křesla)* To má být výhrůžka?
- Bedřich:** *(Tlačí na něj)* Ne, to je jen konstatování současného stavu...
- Zbyněk:** *(Bojácně)* Ale aby vám ten stav taky vydržel...
- Jiřina:** *(Vbíhá v rytmu tikajícího metronomu s tácem v ruce, snaží se zachránit otce)* Tak co vy dva tady vymýšlíte? *(Pokládá tác na stůl)*
- Zbyněk:** *(Se strachem v očích)* Zrovna jsem tady něco Bedřichovi vysvětloval.
- Jiřina:** *(Vytýkávě proti Bedřichovi)* Něco jsem z kuchyně zaslechla.
- Bedřich:** *(Vyjede proti ní)* Tak ti ani nic nemusíme vysvětlovat. *(Jiřina mu vlepí fac-ku, gestem naznačí, že tohle jednání bylo naposledy. Krátká pauza)*
- Jiřina:** *(Vrací se do poklidného, nalajnovaného odpoledne v rytmu tikajícího me-*

tronomu) Oba jste chtěli kávu? (Rozlévá ji do hrnečků)

Zbyněk: (Děkuje Jiřině) Já zatím ještě ne. Musím pro něco dojít. Naleju si až později. Ale děkuji. Počkejte tady... (Odchází do koupelny)

Koupelna

(Přichází do koupelny, sklání se do skříňky pod umyvadlo a vytahuje krabici se svatebním darem a zadělá ji víkem. Zarazí se. Ucítí kouř. Narovná se. Čichá. Podívá se nasupeně směrem k obývacímu pokoji. Rozhlíží se po koupelně. Všimne si něčeho na umyvadle za kelímkem s kartáčky na zuby. Odloží krabici na zem a bere nedopalek cigarety z umyvadla. Upřeně se na něj dívá. Roste v něm rozčilení vůči Bedřichovi. Znovu se podívá směrem k obývacímu pokoji. Strčí si nedopalek do kapsy, bere krabici a vrací se do obývacího pokoje)

Obývací pokoj

(Zbyněk se vrací v rytmu tikajícího metronomu. Bedřich zatím leží rozvalený na pohovce, zase nohy na stole. Jiřina stojí nespá vedle něj, vypadá to, že se ho snažila marně srovnat. Zbyněk rázně položí krabici vedle Bedřichových nohou)

Zbyněk: (Rozzuřeně) Bedřichu, řekněte mi, vy kouříte!

Bedřich: (Lhostejně) Já? Ne. Už jsem vám to někdy přece říkal.

Zbyněk: (Prudce shodí Bedřichovi nohy ze stolu) Já totiž nekouřím.

Bedřich: (Uraženě) Říkal jste mi to.

Zbyněk: (Začíná křičet) U nás v domě se nekouří! Doufám, že si v tomhle rozumíme! (Hodí po Bedřichovi nedopalek)

Bedřich: (Vstává proti Zbyňkovi, zpružele) Vždyť já vím.

(Napjatá pauza. Náhle Jiřina rychle běží zdvihnout cigaretu. Chce ji vyhodit, ale rychle nena-chází, kam ji dát, proto si ji strčí do kapsy. Rychle se snaží urovnat situaci, proto doběhne ke stolku a postaví se mezi Bedřicha a Zbyňka)

Jiřina: A tohle je ten slavný dar?

Zbyněk: (Snaží se uklidnit. Odkloní se od Bedřicha, který zatím uraženě odchází opodál. Zbyněk se posadí se na pohovku) Ano! Budete už třetí generace v naší rodině, které bude sloužit. (Pobídne Jiřinu, aby se posadila vedle něho) Nechal si ho na zakázku vyrobit už kdysi dávno můj otec, od kterého jsme ho dostali my s maminkou, teď ho dostanete od nás zase vy.

Bedřich: (Ironicky) To je neuvěřitelné! (Zbyněk se na něj zase rozčileně podívá)

Jiřina: (Láskyplně) A co to vlastně je?

Zbyněk: (Vlídne a s úsměvem k Jiřině, přesto jen těžko skrývá rozhořčení) Ale... Nechte se překvapit. Však už ho za chvíli budete moct otevřít. (Vzteek v něm přeroste, vstane proto radši od Jiřiny, odejde kousek stranou, pak se otočí zpátky, podívá se na Bedřicha, který mu pohled plný odporu opě-tuje) Kde je Věrka?

Jiřina: (Vstává ke Zbyňkovi a snaží se ho uklidnit) Asi pořád v kuchyni.

Zbyněk: (Opouští Jiřinu a odchází do kuchyně v rytmu tikajícího metronomu)

Věrko! Věrko!

Kuchyně

Zbyněk: *(Rozzuřeně přechází po kuchyni – pořád v rytmu tikajícího metronomu)*
Já toho rozmazlený fracka nemůžu vystát! Kde se tohle chování jenom bere!

Věra: *(Servíruje buchtu z plechu na talíř)* Nikdy jsem nic takového u nás, ani u jeho rodičů neviděla.

Zbyněk: To je ta nová generace! Vůbec nemají úctu a respekt! Tváří se to, jakoby to sežralo Šalamounovo hovno, ale přitom se to neumí ani slušně chovat! Furt to volá: revoluce, revoluce! A my jim prej stojíme v cestě! Slyšíš to, Věrko! Co voni věděj o revoluci! Kdyby nebylo nás, místo tý jeho slavný literatury se učí dějiny Všesvazové komunistické strany! Vůbec si ten servis nezaslouží... Co na něm ta Jiřina vidí? Řekni mi to! Naše Jiřinka! Taková chytrá holka a vezme si takovýhohle ignoranta.

Věra: Já nevím, co se s tím dá dělat...

Zbyněk: My s tím nic už neuděláme, Věrko. Buď si ho holka srovná, nebo ona dostane rozum. Čeho jsme se to dočkali? *(Podívá se na to, jak Věrka pořád servíruje buchtu)* Ty to ještě nemáš?

Věra: Co?

Zbyněk: Prosím tě, dej to sem. *(Dorovná buchtu na talíř v rytmu tikajícího metronomu a podá ho Věře)* Na, vezmi to a jdem. Ať už je to za námi...

Obývací pokoj

(Zbyněk a Věra přechází v rytmu tikajícího metronomu do obývacího pokoje. Oba se překvapeně zastaví ve dveřích, když uvidí Bedřicha nad rozhrabanou krabicí)

Zbyněk: *(Rozzuřeně)* Bedřichu! Tak to už končí všechno!

Bedřich: *(Provokativně se otočí na Zbyňka, zatímco kryje krabicí)* Ano?

Věra: *(Zoufale se dívá na spoušť na stole)* Co se děje?

Zbyněk: *(Přichází ke krabicí a odstrčí od ní Bedřicha)* Tos nemoh chvíli počkat!

Věra: Co jste to udělal s tím dárkem?

Jiřina: *(Zneklidněná z Bedřichova činu)* Já mu říkala, ať to nedělá...

(Tíkot metronomu se zrychluje)

Zbyněk: *(Vytahuje střepy z krabice)* Co to má znamenat?

Věra: *(Se slzami v očích)* Naš rodinný servis...

Bedřich: Já nic vysvětlovat nemusím! Spíš vy mi řekněte, kdo dá své dceři rozflákný nádobí!

Zbyněk: Když s tím zacházíte takhle, nemůžete se divit!

Jiřina: Ale to určitě půjde slepit!

Zbyněk: Měl být v naší rodině už třetí generaci! A pak nějaký neomarxista zakomplexovanej rozfláká tohle naše krásný nádobí!

Bedřich: Myslel jste snad naše nádobí!

Zbyněk: Vaše?

Bedřich: Jasně, že naše!

Zbyněk: Věro, kde máme tu pušku po tátovi!

Věra: Ty ses úplně zbláznil!

Jiřina: Tatínku! Nechte toho!

Bedřich: Já ti to říkal, Jiřino! Tvůj táta je zmagořelej estébák!

Zbyněk: *(Namíří pušku proti Bedřichovi, Věra a Jiřina se ho snaží zastavit)* Já ti dám estébák!

DRUHÁ PRASKLÁ BUBLINA

(Výjev se zastaví ve štronzu, postavy se postupně se svou replikou otáčí hlavou do diváků)

Bedřich: Zakomplexovanej dědek!

Zbyněk: Umanutej imbecil!

Věra: Hlavně ať nevystřelí...

Jiřina: Všechno mělo dopadnout jinak!

(Všichni opouštějí obraz a vychází civilně k divákům)

Zbyněk: Zbyněk mířící puškou na svého nového zetě je rozpálený do ruda kvůli rozbitému servisu po rodičích.

Bedřich: A Bedřich se s jistou dávkou strachu a pohrdání dívá do rozrušených očí svého tchána.

Jiřina: Snad za to Bedřich nemohl. Třeba se ty šálky se zlatým vavřínem na okraji rozbily, když se Jiřina snažila zabránit svému manželovi, aby krabici otevřel.

Věra: Kdo asi jen rozbil tu krásnou sadu?

Jiřina: Jak jen po tomhle mohlo nastat to poklidné, rodinné odpoledne.

Bedřich: Obzvlášť když vidíte, jak se Zbyněk chová. Já vám řeknu, jak to bylo.

(Scéna se vrací do podoby na začátku příběhu. Zbyněk a Věra odchází ze scény, Bedřich a Jiřina)

na přecházejí v kabátech stranou. Zvuk roztráštění nádobí)

BEDŘICHOVA BUBLINA

(Bedřichova bublina je část, která je velmi dynamická, křečovitá, až překotná. Výstupy jsou zastavovány Bedřichovými brechtovskými vysvětlovacími pasážemi, během kterých se děj zastaví v nějakém výrazném, expresivním obrazu. Bedřich působí jako liberální intelektuál, který se dokáže až moc na sílu rozvášnit o věcech, které jsou pro něho zásadní. Jiřina stojí na jeho straně, Věra ho tiše podporuje s obavou ze Zbyňka, který představuje až extrémně zpátečnického pána, který není ochoten vykročit ze svých představ o světě)

Chodba

(Jiřina a Bedřich přicházejí před byt jejich rodičů jako běžný novomanželský pár. Krátká pohybová etuda po cestě, kdy se Bedřich zdráhá, Jiřina ho uklidňuje a zabraňuje mu v útěku. Když dojdou ke dveřím, Jiřina se zastaví do obrazu. Bedřich mluví do diváků)

Bedřich: Takže je to tady. První návštěva u tchána a tchýně po svatbě. Abyste to pochopili, nejde o to, že je to návštěva u tchána a tchýně. Jde o to, jaký je ten tchán. Já proti němu vlastně nic nemám, ale... Kdybyste viděli, co včera předvedl na té svatbě! Ten se musel tak ztřískat, protože jinak nechápu, co se stalo. A to jsem ho ani neviděl, že by toho moc vypil...

(Jiřina končí obraz, otáčí se na Bedřicha a vyruší ho)

Jiřina: Takže?

Bedřich: *(Vrací se za Jiřinou)* Takže je to tady.

Jiřina: *(Začne Bedřicha upravovat)* Prosím tě, ty taky naděláš. Vždyť jsme tady byli tolikrát. A víš, že tě mají rádi.

Bedřich: Opravdu? A co táta?

Jiřina: Však vy si k sobě už cestu najdete. Navíc máma je ráda, že k sobě konečně našla dalšího milovníka literatury!

(Jiřina se otočí ke zvonku – obraz. Bedřich vychází dopředu)

Bedřich: Vždycky mě překvapovalo, jak paní Novotná, tak sečtělá a vzdělaná žena, mohla skončit jako taková domácí putka. Abyste to pochopili, když jsme jednou narazili na otázku poezie Františka Gellnera, její přehled o anarchistických buřičích byl pro mě neskutečně fascinující. Její pohled na socio-politicko-kulturní situaci v naší společnosti vůbec neodpovídá tomu, co byste od takovéto ženy na první pohled čekali.

(Jiřina zazvoní. Zvuk zvonku přeruší Bedřichovu vložku. Otáčí se a jde k Jiřině. Zbyněk, vojensky a konzervativně vyhlížející pán, otevírá dveře z obývacího pokoje na chodbu)

Zbyněk: *(S jistým pedantským odstupem)* Jiřino!

Jiřina: Tatínku! *(Obejme ho, Zbyněk jen stojí a nereaguje na to)*

Zbyněk: *(Bodavě)* Á náš revolucionářský zet! *(Podává mu ruku)*

Bedřich: *(Skrývá uražení. Při stisku ruky se trochu kroutí bolestí)* Dobré odpoledne.

Zbyněk: Pojdte dál... Prosím. *(Jakoby naprosto odsuzoval jakoukoliv zábavu)*
Koukám, že jste si svatební noc užili... *(Bedřich se na něj nechápavě podívá)*

Jiřina: Tati...

Obývací pokoj

Zbyněk: *(Stroze)* Posadte se tady. Dáte si čaj, kávu? *(Útočně na Bedřicha)* Nebo je to na vás moc kapitalistické a buržoázní?

Bedřich: *(Podívá se na důrazně na Jiřinu)* Slyšíš to!

Zbyněk: *(Vypadne ze strohosti, pro sebe)* A co spíš něco ostřejšího?

Bedřich: *(Rázně, s jistým znepokojením ze Zbyňka)* Děkujeme, ale po včerejšku asi radši zůstaneme u kávy. *(Chytne Jiřinu za ruku)* Že, Jiřino?

Jiřina: *(Snaží se uklidnit Bedřicha)* Káva bude ideální!

Zbyněk: *(Volá)* Věrko!

Věra: *(Volá z koupelny)* Hned jsem u vás!

Zbyněk: *(Posadí se)* Hned to bude. Věrka se šla zrovna trochu upravit do koupelny.

(Pauza. Zbyněk probodává Bedřicha pohledem)

Jiřina: Však úplně v pořádku. Vid', Bedřichu?

Bedřich: *(Cedí přes zuby)* Ovšem... *(Zastavení do obrazu)* Vidíte to! Tohle snad nemyslí vážně! *(Jiřina stiskne Bedřichovi ruce, ten se na ni otočí, ona se na něj omluvně podívá, povzdechne si. Konec zastavení. Bedřich se snaží být milý)* A jak se vám líbila svatba?

Zbyněk: Krásná byla. Věrka si včera pobřečela, když vás tam viděla. *(Agresivně vůči Bedřichovi)* To víte, rodiče to těžce nesou, když jim dcera odchází z domu. *(Vlídněji na Jiřinu)* A proto ostatně jsme vás taky pozvali... *(Vstane a jde ke koupelně. Zastavení do obrazu)*

Bedřich: No ano, ten slavný svatební dar. Abyste to pochopili, asi týden před svatbou, v době největších panik, nám pan Novotný volá s tím, že nemůže na svatbu donést svatební dar, protože by se mu mohlo něco stát. A proto, že se musíme stavit hned další den u nich, abychom ho od nich dostali.

Zbyněk: *(Konec zastavení. Zbyněk se otočí zpátky)* Musíte si ale ještě chvilku počkat. *(Na Bedřicha)* Chvilí to snad zvládnete, ne? *(Volá)* Věrko!

Věra: *(Volá z koupelny)* Už běžím!

Zbyněk: To víte, ženy.

(Z koupelny vychází upravená, v čemsi obyčejná, ale mile vyhlížející Věra. Bedřich vstává, chvíli po něm i Jiřina)

Věra: Vy už jste tady! Vítejte!

Jiřina: Ahoj, mami! (*Objímá ji*)

Bedřich: Dobré odpoledne.

Věra: (*Vlídně podává Bedřichovi ruku*) Dobrý den, Bedřichu. Omlouvám se, že jsme museli včera odejít tak brzy.

Zbyněk: Ale, Věrko, co to říkáš, tak brzy jsme neodešli.

Věra: Ale ano, Zbyněčku. (*Omluvně Bedřichovi*) To ta moje hlava. Když mě začne bolet...

Bedřich: (*Mile*) Nic se neděje. Ani jsem si nevšimnul, že jste odešli.

Jiřina: (*Přidává se k Bedřichovi*) Bedřichovi rodiče odešli chvíli po vás.

Zbyněk: (*Snaží se dostat Bedřicha od Věry a Jiřiny. Provokativně*) Ale neviděl jsem tam rodiče vašeho otce? Jak to, že nepřišli vnukovi na svatbu? (*Zastavení do obrazu*)

Bedřich: To snad nemyslí vážně! Abyste to pochopili, musí vědět moc dobře, že můj děda už dávno umřel! (*Konec zastavení*)

Věra: Vždyť víš, že pan továrník Vacek už dávno umřel.

Zbyněk: Továrník Vacek a jeho slavná porcelánka, která proslula vysokou kvalitou, precizními výrobními postupy a unikátním designem...

Věra: To je pravda!

Zbyněk: A to nádobí vydrží! Že ano, Věrko? My ho máme už po mém otci!

Bedřich: Oběsil se.

Zbyněk: Cože?

Bedřich: Že se děda oběsil... Babička umřela měsíc na to na mrtvici. Bylo to už ve čtyřicátém osmém. Když mu zabavili továrnu. Ale to musíte vědět líp vy... (*Zbyněk a Bedřich se na sebe výhruzně dívají. Pauza*)

Jiřina: To je mi ale pěkné téma.

Bedřich: (*Nevydrží Zbyňkův tlak*) Jestli mě teď na chvíli omluvíte, potřeboval bych si odskočit.

Věra: Jistě. Víte, kde je koupelna, že?

Bedřich: Samozřejmě, děkuji. (*Odbíhá od koupelny*)

Koupelna

Bedřich: Já už tohle nevydržím. Jsme tady sotva pět minut a on bude zase vyta-hovat mého dědu! Abyste to pochopili, vždyť se přece obecně ví, že když se ve čtyřicátém osmém zabavovala naše továrna, starý Novotný, tchánův otec, byl tím prvním, kdo se kolem toho motal! A samozřejmě, že jsme tehdy nepřišli jen o továrnu. Záhadně taky zmizela i spousta dalších věcí z dědovy kanceláře: Kosárkův obraz Krajina s venkovskou chalupou,

hromady knížek, sváteční nádobí, pozlacený hodiny, co dostali prarodiče k svatbě... *(Zarazí se. Něco ucítí ve vzduchu)* Co to tady smrdí... Tohle už přestává všecko... Abyste to pochopili, víte, kolikrát mě ten starej komunistický synek buzeroval tím, že se v jeho bytě nekouří? Ano, chápu, má určitá pravidla. Ale já jsem nekuřák. Tak proč mi to pořád do zblbnutí opakuje! A ještě teď přijdu do jeho koupelny, která celá smrdí tabákem, a snaží se to jen tak ležérně zakrýt sprejem s vůní lesa. Kde to schovává? *(Hledá kolem sebe cigaretu, otevře skříňku, nachází nedopalek)* Tady je! *(Všimá si otevřené krabice schované ve skříňce, proto odkládá cigaretu na umyvadlo a vytahuje dárek. Všimá si, co je uvnitř. Vytahuje hrnek)* Tohle má být nějaký blbej vtip? Servis se zlaceným vzorem vavřínových ratolestí... A dole značka... Samozřejmě... Porcelánka Vacek. Abyste to pochopili, ve věcech, které se ztratili dědovi z kanceláři, byl i ten sváteční servis. Nádobí se zlaceným vzorem vavřínových ratolestí. Naše porcelánka tenhle servis musela určitě vyrobiť jen jednou, na zakázku pro naši rodinu. Takže starej Novotnej ukradne NÁŠ servis a teď nám ho chtěj VELKORYSE vrátit! *(Vrací hrnek do krabice, zavírá skříňku, vychází z koupelny)*

Obývací pokoj

(Bedřich rázně vyjde z koupelny. Zbyněk se na něj ani neotočí)

Bedřich: Co to má znamenat!

Zbyněk: *(Otočí se na něj bodavým pohledem. Absolutně klidně)* Četl jste Zločin a trest?

Bedřich: *(Vyděšeně se zarazí)* Cože? *(Nesměle)* Co... Já...

Zbyněk: *(Jde k němu, vytáhne knihu z knihovny)* Dostojevskij. Zločin a trest. *(Dá ji Bedřichovi)*

Bedřich: *(Tápe v tom, co se vlastně děje)* Koukám, že tu máte i Senecu a Kanta...

Zbyněk: Zločin a trest byl vždycky moje oblíbená kniha!

Bedřich: Opravdu?

Zbyněk: *(Jako zkoušející pedagog)* Četl jste ho?

Bedřich: *(Zmateně)* Jistě! To je to... Jak ten Raskolnikov spáchá zločin a pak přichází trest...

Zbyněk: *(Pedantsky)* Prosím vás, Bedřichu. To vám není ani trochu trapné takhle odbýt jednu z nejzásadnějších evropských knih?

Bedřich: To ne, jen jste mě teď tím úplně zaskočil...

Zbyněk: Přeci sledujeme muže, u kterého je otázka, jestli skutečně spáchal zločin, nad kterým visí jako trest jakési smrtící kyvadlo...

Bedřich: *(Vzpamatovává se)* Moment... Ale o tom to přece vůbec není.

Zbyněk: Nepřerušujte mě!

- Bedřich:** *(Vzdoruje)* Ale vždyť ve Zločinu a trestu přece není pochyb, že je Raskolnikov vinný...
- Zbyněk:** *(Paličatě)* Konec to ale přeci celé relativizuje.
- Bedřich:** Já si myslím, že po tom spáchaném zločinu přichází nutný trest.
- Zbyněk:** A vám to kyvadlo nepřijde ani trochu za hranou?
- Bedřich:** Jaké kyvadlo! *(Zastavení v obraze)* Vždyť ten chlap vůbec neví, o čem mluví! Bude se tady do mě pouštět, že nevím, o čem je Zločin a trest? Zrovna do mě! Abyste to pochopili, já jsem napsal diplomku o Zločinu a trestu! Takže to přece musím vědět! *(Konec zastavení)* Nemluvíte o Jámě a kyvadlu?
- Zbyněk:** Ne! Mluvím o Zločinu a trestu! Ostatně, já jsem zapomněl, že vy jste ten mladý revolucionář. Vy musíte mít všechno radikální. I tresty! A je vám úplně jedno, jestli člověk spáchal zločin, nebo ne!
- Bedřich:** To mi budete tvrdit zrovna vy?
- Zbyněk:** Člověk by měl být přece odpovědný za své jednání...
- Bedřich:** Úplně s vámi souhlasím!
- Zbyněk:** Tak proč se se mnou musíte pořád přít?
- Bedřich:** Protože mi tady nepokrytě podstrkujete činy svého otce, jako by se nic nestalo!
- Zbyněk:** Co do toho taháte mého otce! Byl to skvělý muž! *(Bere do ruky pušku)* A skvělý lovec...
- Bedřich:** *(Ukazuje směrem do koupelny)* Tak v tomhle se asi trefil do černého, že?
- Zbyněk:** *(Namíří na něj pušku)* Kam tím směřujete?
- Bedřich:** *(Ukazuje na obraz na stěně)* Ostatně není tohle náhodou Kosárek? Krajina i chalupa na něm je!
- Zbyněk:** To má být útok proti mé osobě?
- Bedřich:** *(Odstrčí pušku)* Do mé rodiny se nikdo strefovat nebude...
- Zbyněk:** A vy do mého otce ano?
- Bedřich:** *(Brání svoji rodinu i útočí proti Zbyňkovu otci)* Rodina je rodina!
- Zbyněk:** To je dobře, že to tak taky vnímáte.
- Bedřich:** Ostatně moje rodina je teď už taky Jiřina.
- Zbyněk:** To má být výhružka?
- Bedřich:** Ne, to je jen konstatování současného stavu...
- Zbyněk:** Ale ten stav taky nemusí vydržet, že?
- Bedřich:** A to mají být zase nějaké vaše vyděračské taktiky, co jste se naučil od tatínka?

- Jiřina:** *(Vbíhá z kuchyně)* Tak co vy dva tady vymýšlíte? *(Pokládá táč na stůl)*
- Zbyněk:** *(Útočně)* Zrovna jsem tady něco Bedřichovi vysvětloval.
- Jiřina:** Něco jsem z kuchyně zaslechla.
- Bedřich:** *(Chce od ní podpořit)* Tak ti ani nic nemusíme vysvětlovat. *(Napjatá pauza)*
- Jiřina:** *(Snaží se uklidnit situaci)* Oba jste chtěli kávu? *(Rozlévá ji do hrnečků)*
- Zbyněk:** Já zatím ještě ne. Musím pro něco dojít. Naleju si až později. Ale děkuji. Počkejte tady... *(Odchází do koupelny)*
- Jiřina:** *(Soucitně)* Tak co táta? *(Podává Bedřichovi kávu)*
- Bedřich:** Tvůj otec je *(rozčilením nenachází slov)*... Však ho sama znáš!
- Jiřina:** Já vím. Vždyť on byl takový vždycky.
- Bedřich:** Opravdu? Já měl dojem, že tvoje máma včera říkala, že se změnil...
- Jiřina:** Pamatuju si ho takového už od dětství!
- Bedřich:** Tak to nechápu, o čem to včera paní Novotná mluvila.
- Jiřina:** Snad o někom jiném. Vždyť jsme se včera brali, Bedřichu. Já mám včerejšek taky v jedné velké mlze.
- Bedřich:** Přesto bych řekl... *(Zastavení obrazu)* Abyste to pochopili, včera paní Novotná jen tak mezi řečí o svatbě a hostině pronesla poznámku, jakoby... *(Jiřina zruší zastavení obrazu)*
- Jiřina:** Ty mě máš teda vážně rád, když si ze včerejška pamatuješ spíš tohle.
- Bedřich:** Ale Jiřinko...
- (Vrací se Zbyněk s krabicí, kterou položí na stůl)*
- Zbyněk:** *(Prudce)* Bedřichu, řekněte mi, kouříte?
- Bedřich:** *(Napruženě)* Já ne. Už jsem vám to někdy přece říkal.
- Zbyněk:** Já totiž nekouřím.
- Bedřich:** *(Odsuzovačně)* Říkal jste mi to.
- Zbyněk:** U nás v domě se nekouří, tak jsem rád, že si v tomhle budeme rozumět!
- Bedřich:** *(Útočně)* Vždyť já vím. Bavili jsme se o tom, už když jsem tady byl poprvé.
- Jiřina:** *(Zase se snaží zabránit hádce)* A tohle je ten slavný dar?
- Zbyněk:** Ano! Budete už třetí generace v naší rodině, které bude sloužit. Nechal si ho na zakázku vyrobit už kdysi dávno můj otec, od kterého jsme ho dostali my, a teď ho dostanete od nás zase vy.
- Bedřich:** *(Rozčileně)* To je neuvěřitelné!
- Jiřina:** A co to vlastně je?
- Zbyněk:** Ale... Nechte se překvapit. Však už ho za chvíli budete moct otevřít. Kde je Věrka?

Jiřina: Asi pořád v kuchyni.

Zbyněk: *(Odchází do kuchyně)* Věrko! Věrko!

Bedřich: *(Dívá se za ním, když zmizí v kuchyni, rozhodně se vrhá k dárku)* Musíme ho otevřít!

Jiřina: *(Nechápavě, snaží se mu bránit)* Ale Bedřichu... Copak chvíli nepočkáš?

Bedřich: Musím ti ukázat, co od tvého povedeného tatínka dostaneme.

Jiřina: Nech to být. Ještě to rozbiješ.

Bedřich: Tebe to nezajímá!

Jiřina: Dokážu přece chvíli počkat...

Bedřich: *(Otevírá krabici, vyndává nádobí a ukazuje ho jako důkazní materiál)* Je to nádobí!

Jiřina: *(Bere mu a vrací ho nervózně do krabice)* Bedřichu, tak teď už to víš, zase to schovej.

Bedřich: Ty to ale nechápeš! *(Ukazuje jí značku na spodní části šálku)* Podívej se na to!

Jiřina: Bedřichu...

(Z kuchyně vchází Zbyněk a Věra, ta v ruce nese talíř s buchtou. Oba se překvapeně zastaví ve dveřích)

Zbyněk: *(Rozčileně)* Bedřichu!

Bedřich: *(Defenzivně se otáčí s šálkem v ruce)* Ano?

Věra: Co se děje?

Zbyněk: *(Křičí)* To jste nemohli chvíli počkat. *(Přichází ke krabici)*

Věra: Vy jste otevřeli už ten dárek?

Jiřina: Já mu říkala, ať to nedělá...

Zbyněk: *(Vytahuje z krabice střepy)* Co to má znamenat?

Věra: Prosím tě, Zbyněčku, uklidni se.

Bedřich: Co bych měl vysvětlovat já! Jak mi to za těchhle okolností vůbec může s klidným svědomím dát!

Zbyněk: Úplně s klidným! Když se chováte takhle, nemůžete se divit, že dostanete rozbitý servis!

Jiřina: Ale, tati, to určitě půjde slepit!

Zbyněk: Měl být v naší rodině už třetí generaci! A pak nějaký neomarxista zakomplexovanej rozfláká tohle naše krásný nádobí!

Bedřich: Myslel jste snad NAŠE nádobí!

Zbyněk: Vaše?

Bedřich: Když říkám naše, myslím tím naše jako NAŠE!
Zbyněk: Věro, kde máme tu pušku po tátovi!
Věra: Ty ses úplně zbláznil!
Jiřina: Tatínku! Nechte toho!
Bedřich: Já ti to říkal, Jiřino! Tvůj táta je zmagořelej estébák!
Zbyněk: *(Namíří pušku proti Bedřichovi, Věra a Jiřina se ho snaží zastavit)* Já ti dám estébák!

TŘETÍ PRASKLÁ BUBLINA

(Výjev se zastaví ve štronzu, postavy se postupně se svou replikou otáčí hlavou do diváků)

Bedřich: Komunistická svině!
Zbyněk: Ukřičenej idiot!
Jiřina: Musíme je dostat od sebe!
Věra: Já jsem to věděla...

(Všichni opouštějí obraz a vychází civilně k divákům)

Bedřich: Bedřich stojí nad střepy ze starého servisu, ze kterého kdysi jedli ve svátky továrníkovi Vackovi.
Zbyněk: Zbyněk stojí nad střepy ze starého servisu, ze kterého kdysi jedla ve svátky rodina Novotných.
Jiřina: A Jiřina stojí nad střepy ze starého servisu, ze kterého měla teď jíst ve svátky ona s manželem a jednou snad i jejich děti.
Věra: A tak tam všichni tak stojí nad těmi jedněmi střepy ze starého servisu, který byl pro každého ale něčím úplně jiným.
Bedřich: Všichni koukají na to totéž...
Jiřina: Ale totéž nevidí.
Zbyněk: Není to protimluv?
Věra: Vlastně je i není. Abychom ten servis ale mohli zkusit slepit dohromady, ještě nám nějaké střípky chybí. A proto vám teď vysvětlím já, jak se to všechno stalo.

(Scéna se vrací do podoby na začátku příběhu. Zbyněk, Bedřich a Jiřina odchází ze scény, Věra se přesouvá do koupelny. Zvuk roztříštění nádobí)

VĚŘINA BUBLINA

(Věřina bublina je část připomínající melodramatickou tragédii. Nálada je zatížená, silně úzkostlivá. Výraznou roli hraje ticho. Věra upadá do minimalistických monologů, které se mají primárně koncentrovat na obsah textu, ne na pohyb. Během nich se okolní dění zpomalí, téměř až zastaví. Oproti ostatním bublinám je herectví nejvíc civilní)

Koupelna

(Věra stojí melancholicky v koupelně, sama, dívá se na sebe do zrcadla, třese se jí ruka, kouří. Tísňivé ticho)

Věra: Život... Tísňivý život v bytě, který jako by měl velikost malé, přeplněné koupelny. Když se člověk chce pohnout, narazí do umyvadla. Otočí se a hned spadne do vany. Zkouší před tím couvnout a zakopne o záchod. Jak to muhle někdo může říkat život?

Zbyněk: *(Hlas nerudného, slabého dědka volá z obývacího pokoje, Věru při tom zamrazí) Věro...*

Věra: *(Podívá se na dveře) A přitom by stačilo odemknout dveře, vyjít jimi ven a už se nikdy nevrátit. Nechat všechno za sebou a zapomenout na bolest a slzy, které si člověk každý den sleduje v očích skrz staré zrcadlo v temné koupelně, kde světlo už pořádně nesvítil. (Přiblíží se k zrcadlu) Jak to málo světla zvýrazňuje kruhy pod očima způsobené únavou. Jak to málo světla zdůrazňuje smutek, který se jak všeničící povodeň vylévá z lidské tváře.*

Zbyněk: *(Volá z obývacího pokoje, Věra se oklepe) Věro?*

Věra: Věro... Proč pořád voláš tohle jméno, Zbyňku? Proč ho pořád opakuješ? Proč mluvíš na osobu, kterou označuješ tímhle jménem, když ji nevidíš, nevnímáš, nechápeš? Když se stala jen čímsi v minulosti, na kterou si ty už ani nepamatuješ. A co já? Kým jsem byla, než jsem se stala tím, čemu ty říkáš Věra? Kde je ten člověk, kam odešel? Proč mě opustil? Kde jsi, Věro? Věro?

Zbyněk: *(Volá z obývacího pokoje, Věra sebou trhne) Věro!*

Věra: *(Paroduje Zbyňkovo volání) Věro! (Sesune se na zem) Co se to se mnou stalo? Proč jsem na něj taková? Na Zbyňka... Na mého milovaného Zbyněčka. Zbyněčka... Je tam vedle ale ještě pořád ten Zbyněk, kterého jsem milovala? Čeká tam ten, na kterého jsem dřív čekala já? Zbyňku... Co se to s NÁMI stalo?*

Zbyněk: *(Volá z obývacího pokoje, Věra sebou trhne) Věrko!*

Věra: *(Volá zpátky) Hned jsem u vás! (Típne cigaretu o umyvadlo) Hned jsem u vás... Hned jsem... u vás... Ale na koho vlastně čekáte? Čekáte na mě? Na mě, jaká jsem? Nebo za jakou mě máte? Čekáte marně... Já už tady nejsem...*

Zbyněk: *(Přísně volá) Věrko!*

Věra: *(Volá z koupelny) Už běžím! (Chce někam schovat nedopalek, nemůže najít vhodné místo, proto ho nakonec rychle schová do skříňky pod umyvadlem. Kloktá ústní vodu, navoní se voňavkou a koupelny postříká osvěžovačem vzduchu. Rychle se upraví a vybíhá s úsměvem z koupelny)*

Obývací pokoj

(V obývacím pokoji stojí mladí manželé a proti nim smutně senilní staříček, Zbyněk)

Věra: Vy už jste tady! Vítejte!

Jiřina: Ahoj, mami! *(Objímá ji)*

Bedřich: Dobré odpoledne, paní Novotná.

Věra: Dobrý den, Bedřichu. Omlouvám se, že jsme museli včera odejít tak brzy.

Zbyněk: Ale, Věrko, co to říkáš, tak brzy jsme neodešli.

Věra: Ale ano, Zbyněčku. To ta moje hlava. Když mě začne bolet...

Bedřich: Nic se neděje. Jsme rádi, že jste tam byli s námi tak dlouho.

Jiřina: Vždyť Bedřichovi rodiče odešli chvíli po vás.

Zbyněk: Ale neviděl jsem tam rodiče vašeho otce? Jak to, že nepřišli vnukovi na svatbu?

Věra: Vždyť víš, že pan továrník Vacek už dávno umřel.

Zbyněk: *(Vzpomíná, Bedřichovi je to evidentně nepříjemné)* Továrník Vacek a jeho slavná porcelánka, která proslula vysokou kvalitou, precizními výrobními postupy a unikátním designem...

Věra: *(Snaží se uklidnit)* To je pravda!

Zbyněk: A to nádobí vydrží! Že ano, Věrko? My ho máme už po mém otci! Dneska by to už nikdo tak nevyrobil.

Bedřich: Oběsil se.

Zbyněk: Cože?

Bedřich: Oběsil se... Když mu ve čtyřicátým osmým zabavili továrnu. A babička umřela krátce po něm.

(Pauza. Bedřich se snaží zbavit neklidu, Věra se ho snaží alespoň pohledem podpořit)

Jiřina: To je mi ale pěkné téma.

Bedřich: *(S roztřeseným hlasem)* Jestli mě teď na chvíli omluvíte, potřeboval bych si odskočit.

Věra: *(Jde rychle k němu, bere ho kolem ramen a doprovází ho směrem ke koupelně)* Jistě. Víte, kde je koupelna, že?

Bedřich: *(Vděčně)* Samozřejmě, děkuji. *(Odchází od koupelny)*

Věra: *(S povzdechem, vytýkavě)* Zbyněčku...

Zbyněk: *(Zmateně)* Řekl jsem snad něco?

- Jiřina:** *(Laskavě k otci)* Víte co? Já půjdu uvařit tu kávu. Dáte si taky?
- Věra:** Ale prosím tě, Jiřinko, sed', já to zařídím.
- Jiřina:** Přece mi doma nebudeš vařit kafe.
- Zbyněk:** Teď už jsi tady ale spíš na návštěvě než doma.
- Věra:** Zbyněčku...
- Zbyněk:** Co?
- Věra:** Jiřinko, tak mi pomůžeš alespoň nachystat buchtu.
- Jiřina:** Ty jsi napekla? Klidně jsme mohli donést ještě nějakou výslužku z hostiny...
- Zbyněk:** No jo, Věrka. Už když jsem ráno vstával, tak to tady vonělo!
- Věra:** Přivstala jsem si, to je pravda. Tak pojď, Jiřinko, ať tatínek nečeká. *(Odchází do kuchyně)*
- Jiřina:** *(Podívá se na Zbyňka, usměje se a odchází za Věrou)* Už jdu!

(Zbyněk se uvelebí v křesle v obývacím pokoji, Jiřina a Věra přechází do kuchyně)

Kuchyně

- Věra:** *(Vytahuje plech s buchtou, pokládá ji na stůl a porcuje ji. Zatím promlouvá s Jiřinou se zoufalým tónem)* Jiřinko, musím ti něco říct...
- Jiřina:** *(Bere konvici, nalévá do ní vodu)* Ano?
- Věra:** *(Sedá se vedle stolu)* Chtěla jsem ti to říct už dřív, ale... Nějak k tomu nebyla příležitost.
- Jiřina:** *(Dává vařit vodu)* Co se děje?

(Jiřina se podívá směrem do obývacího pokoje. Její pohyb se zastaví. Věra sleduje Zbyňka v zastaveném výjevu z obývacího pokoje)

- Věra:** Jde o tátu. Víš... Asi před rokem jsem si začala něčeho všimnout. Nejdřív jsem to nebrala úplně vážně, říkala jsem si, že je to jen moje představa, neustále se vracející myšlenka, které se nešlo zbavit. A pořád se mi vracela. Jakoby to byl stín, který se z ní nad naší domácností začal rozlézat, až ho celý pokrýl. Myslela jsem si, že když nebudu doma, všechno bude lepší, ale jakoby tomu nestačilo, že se to ukrylo v každém koutě tohoto bytu, kde to na mě číhalo za každým rohem, v hodinách, pod stolem, za našimi rodinnými fotkami. Vkradlo se to i tam, kde člověk nemůže vyvětrat, kde nemůže roztáhnout závěsy, aby vpustil ranní světlo do toho hrozného nepokoje. Usídlilo se mi to tady v hrudi. A jako nějaká infekce se to šířilo dál, po celém těle, až mě ta představa zaplnila celou a už nemyslím skoro na nic jiného. Zbyněk... Bože, víš, že ho miluju. Nebo jsem ho milovala? Ne... Jistě. Co to říkám. Miluju ho. Samozřejmě, že ho miluju. Ale úplně se změnil. Pamatuješ, jaký byl dřív? Byl takové sluníčko. Vždycky byl zásadový, to ano. Milovala jsem ho pro to. V něčem mi připomíná tvého Bedřicha. Chtěl, aby svět byl lepší místo pro naše děti, pro tebe. Ale teď dokáže být tak krutě jedovatý, dokáže se zarýt přesně tam, kde se člověk nemůže už ani bránit. Když vystřelí, trefí se tak jistě. A čím víc se člověk snaží tu ránu ošetřit, tím víc hnisá. Nejdřív to nedělal tak často, ale teď je to den ode dne horší. Vždyť vidíš, jak se chová k Bedřichovi. Dřív si přece docela rozuměli.

Jiřina: Musím říct, že jsem se trochu bála, jak spolu tihle dva budou vycházet. *(Odchází do obývacího pokoje)*

Věra: Ale dneska? Hrozně zapomíná. Jakoby minulost pro něj byla kaleidoskop. Pořád se pro něj mění. Až si říkám, jestli se plete on, nebo já. Hrozně se o něj bojím, Jiřino. Chtěla jsem ho vzít k doktorovi, ale v ten moment se ke mně choval, jako bych ho chtěla svázat a hodit do jezera v lomu a nechat ho tam utopit se. Má teď takové utkvělé představy, které si nenechá vymluvit. Ten servis, co vám dáme... Jak na něm neústupně trval. Bylo to jako tik. Stačilo cinknout nádobím a jakoby to byl spouštěč. Už zase o tom mluvil. Servis. Servis. Servis! Ten slavný rodinný servis po tatínkovi. Ale my žádný rodinný servis po tatínkovi nemáme! Jiřino, vždyť všechno nádobí, co máme, jsme si koupili sami. Ale ozvěna těch slov se tady pořád opakuje. Servis. Servis. Servis.

Zbyněk: *(Rozzuřeně přechází po kuchyni)* Já toho rozmazlený fracka nemůžu vystát! *(Štronzo)*

Věra: Pořád mi vytýkal, že jsem ho rozbila, někde ztratila, někomu dala... Ale co když ten servis vůbec není! Nikdy jsem nic takového u nás, ani u jeho rodičů neviděla. Nevydržela jsem to a zašla do toho starožitnictví za rohem. Koupila jsem nějaké staré nádobí, které alespoň trochu připomínalo to, co Zbyněk popisoval. Když tu krabici našel, mělas vidět, jakou měl radost, že ji pro vás našel. A konečně tady nastal klid. Jakoby by ten servis se zlaceným vzorem vavřínových ratolestí bylo něco, co se před tím rokem z jeho mysli ztratilo. A on to našel. Není pořád jako před tím, ale aspoň už nemá tak často ty záchvaty. Snažím se pořád Zbyňka držet v bytě, aby nikam nechovil. Na vaší svatbě byl venku poprvé asi po třech měsících. Nemohla jsem ho přece nevézt na svatbu jeho jediné dcery. Ale opravdu jsem to měla dělat? Ten prokletý, nepřátelský stín, který tak jistě obsadil tenhle byt, se táhl za námi celou dobu a Zbyňka omotával jako lepkavé bláto. Nebudu ti lhát, konečně jsem se mohla nadechnout. Když jsem mluvila s někým jiným, s někým, kdo nebyl tvůj otec, bylo mi tak lehké. Ten stín totiž nebyl ve mně, ale v tvém otci. Jenže... když jsem se zas na něj otočila zpátky, viděla jsem, že když ho nechám samotného, utopí se v té bažině. A pak ještě dostal další záchvat. Kdybys slyšela, jak křičel na Bedřichova tátu. Musela jsem ho okamžitě odvést domů. Všem jsem řekla, že odcházíme kvůli tomu, že mě bolí hlava. Já nevím, co se s tím dá dělat... Komu to říct? Zbyněk by mě zabil, kdyby zjistil, že jsem to někomu řekla.

(Obraz se zase zpátky rozjíždí)

Zbyněk: My s tím nic už neuděláme, Věrko. Buď si ho holka srovná, nebo ona dostane rozum. Čeho jsme se to dočkali? *(Podívá se na to, jak Věrka pořád servíruje buchtu)* Ty to ještě nemáš?

Věra: Co?

Zbyněk: Prosím tě, dej to sem. *(Rychle dorovná buchtu na talíř a podá ho Věře)* Na, vezmi to a jdem. Ať už je to za námi...

Obývací pokoj

(Zbyněk a Věra přechází do obývacího pokoje. Oba se překvapeně zastaví ve dveřích, když uvidí Bedřicha nad rozhrabanou krabicí)

Zbyněk: *(Rozzuřeně)* Bedřichu! Tak to už končí všechno!
Bedřich: *(Rozčíleně se otočí na Zbyňka)* To ano!
Věra: *(Zoufale se dívá na spoušť na stole)* Co se děje?
Zbyněk: *(Přichází ke krabici)* Tos nemoh chvíli počkat!
Věra: *(Zděšená z toho, co se stane Zbyňkovi)* Co jste to udělal s tím dárkem?
Jiřina: *(Zneklidněná z Bedřichova činu)* Já mu říkala, ať to nedělá...
Zbyněk: Co to má - servis?
Věra: Prosím tě, Zbyněčku, uklidni se. Radši se posad'.
Bedřich: Co bych měl vysvětlovat já!
Zbyněk: Servis! Servis! Servis!
Jiřina: Ale, tati...
Zbyněk: Servis! Servis! Servis!
Věra: Zbyněčku...
Zbyněk: Servis! Servis! Servis!
Věra: Ty ses úplně zbláznil!
Jiřina: Tatínku! Nechte toho!
Zbyněk: *(Namíří pušku proti Bedřichovi, Věra a Jiřina se ho snaží zastavit)* Já ti dám rozbít náš rodinný servis!
Věra: Zbyňku!

(Výjev se zastaví ve štronzu, postavy se postupně se svou replikou otáčí hlavou do diváků)

ČTVRTÁ PRASKLÁ BUBLINA

(Výjev se zastaví ve štronzu, postavy se postupně se svou replikou otáčí hlavou do diváků)

Bedřich: Senilní magor!
Zbyněk: Pseudointelektuální revolucionář!
Věra: Ať mu někdo vezme tu pušku...
Jiřina: Jak to skončí!

(Všichni opouštějí obraz a vychází civilně k divákům)

Bedřich: Takhle to skončí.
Jiřina: Jestli jste si mysleli, že nastane výstřel, tak jste mysleli špatně.
Zbyněk: Možná, že by Zbyněk skutečně každou chvíli vystřelil, možná i Bedřicha zranil nebo dokonce zabil.

- Věra:** Možná, že Věra tušila, že by se to někdy mohlo stát, a proto by nebylo co vystřelit.
- Jiřina:** A možná by se Zbyňka podařilo uklidnit, aby pušku odložil.
- Bedřich:** Na tom ale nezáleží.
- Zbyněk:** Vždyť o nějakou pušku tady přece nejde...
- Věra:** O čem to tedy celé bylo?
- Jiřina:** O nádobí.
- Zbyněk:** A kdo ho rozbil.
- Bedřich:** *(Odchází na pravou stranu jeviště)* Byl to Bedřich, když neopatrně otevíral krabici?
- Jiřina:** *(Odchází na levou stranu jeviště)* Byla to Jiřina, když se mu v tom snažila zabránit?
- Zbyněk:** *(Odchází dozadu jeviště)* Byl to Zbyněk, když nesl servis z koupelny?
- Bedřich:** Nikdo si nepamatuje, že by to udělal, ale přece najednou mají před sebou střepy.
- Věra:** *(Vezme krabici a předstoupí dopředu)* A co když byl ten servis rozbitý už ve chvíli, když náš příběh začal? *(Vysype na zem střepy, odloží krabici na zem)*
- Jiřina:** *(Otočí se na Věru)* Vždyť to by nevadilo. Já ty střepy posbírám a slepím. *(Zůstane stát)*
- Bedřich:** *(Otočí se na Jiřinu)* Počkej přece. Já ti s tím pomůžu. *(Zůstane stát)*
- Zbyněk:** *(Otočí se na Bedřicha, vytáhne z kapsy lepidlo)* Tady máte lepidlo. *(Zůstane stát)*
- Věra:** Dokážeme dneska ještě slepit to nádobí, abychom ho všichni mohli zase společně používat? Dokud se tak nestane, budeme jíst ze střepů... *(Pauza. Otočí se na zbytek postav)* Pojdte honem, servíruje se káva a buchta.

(Zbyněk, Bedřich a Jiřina si sedají do sedací soupravy, štronzo, evidentně však postavy nepatří k sobě, každý je ve stylizaci odpovídající jeho bublině. Věra vepředu posbírá pár střepů, odnese je na stůl. Každý si jeden vezme do ruky. Věra se staví za Zbyňka. S povzdechem se na střep podívá, pak do diváků, křečovitě se usměje. Zvuk roztržení nádobí. Tma)